

Senyora sense senyor

El *Diccionari de la literatura catalana* s'oblida de dir que Agnès Armengol i Altayó (Sabadell 1852-1934) era coneguda també amb el nom d'Agnès Armengol de Badia i així va signar alguns dels seus llibres.

Un "alguns" que sobra

Quan una gàbia està adornada amb filets d'or –o amb uns filets d'or– no direm que està decorada amb "alguns filets d'or". Això és el que Quaderns Crema i Lluís Maria Todó fan dir a Simenon en *El gat*: "amb alguns filets d'or". Si Simenon hagués volgut dir "amb alguns filets d'or", hauria escrit "avec quelques filets or" i no pas "avec des filets or".

No han entès res

Alicia diu al final del primer capítol d'*A través del mirall* que el poema que ha llegit és difícil d'entendre, i tot seguit el narrador comenta: "Sabeu? No li agradava de confessar, ni tan sols a ella mateixa, que no havia entès res de res" ("You see she didn't like to confess, even to herself, that she couldn't make it out at all"). L'edició labutxaca-Salvador Oliva suprimeix el joc entre confessar als altres i confessar a ella mateixa: "Sabeu? No li agradava admetre que no havia entès res".

Un cinema per l'altre

Toni Rodríguez Pujol (*La cinquena carpeta*, *La Magrana*) diu que, abans, des de can Farga de la Diagonal es podia veure el cinema Windsor. El Windsor era més enllà, s'hi mig veia si sorties a l'avinguda. El cinema que es podia veure de can Farga estant era el cinema Diagonal, situat ben bé al davant.

Inexperts en volum i matèria

El DIEC2 manté que la cassola anomenada *greal* només pot ser de terra i, a més, que no cal que sigui grossa. Segons l'Alcover-Moll, ha de ser gran i també pot ser de metall.

El segell labutxaca engega la "Sèrie Pulp Fiction", de literatura popular, amb novel·la rosa lèsbica

El segell editorial de baix preu del Grup 62, labutxaca, ha decidit estrenar la "Sèrie Pulp Fiction", de literatura popular nord-americana amb "Les cròniques de Beebo Brinker", aplec de cinc novel·les lèsbiques de gènere rosa. Les dues primeres, *Una noia diferent* i *Sóc una dona*, publicades als Estats Units els anys 1957 i 1959, respectivament, ja han arribat a les llibreries, en versió de Núria Parés. Són una creació d'Ann Waldey (Joillet, Illinois, 1932), una jove mestressa de casa universitària que per no tenir problemes familiars va amagar-se sota un pseudònim, Ann Bannon. La primera està situada en un ambient universitari i la segona, al barri més homosexual de Nova York, el Greenwich Village. Quan va escriure la primera, l'autora desconeixia el comportament social i íntim de

les lesbianes i només havia llegit dues novel·les sobre elles, *The Well of Loneliness*, de Radclyffe Hall, i *Spring Fire*, de Vin Packer. Per a la segona, a més de documentar-se a fons, va viure un temps al barri lèsbic de Nova York.

L'èxit va ser immediat, perquè l'erotisme lèsbic va seduir no només la població femenina homosexual, sinó els homes, per una banda, que també s'exciten amb les escenes de sexe femení, i, per l'altra, també moltes lectores que, com l'autora, tenien tendències homosexuals però s'havien resignat a dur una vida matrimonial convencional. Així, *Una noia diferent* va ser el llibre en rústica més venut als Estats Units el 1957 i va obrir l'èxit als següents.

L'edició de labutxaca compta amb l'atractiu dels pròlegs que l'autora va escriure per a la reedició de la sèrie del 2001. Fins llavors, hi diu l'autora, cinc editorials diferents van reeditar-ne tots els títols –un cop, en tapa dura– tret d'un d'ells, *The Marriage* (1960), no reeditat mai.

L'autora hi comenta la seva satisfacció pel fet que els seus llibres hagin ofert consol i valor als joves i les joves homosexuals que exploren la seva identitat. Ella, però, els va escriure amb por, perquè feia por escriure sobre lesbianisme a la dècada de 1950, l'època de la repressió governamental, dels prejudicis i dels rígids controls socials. "Fins i tot m'angoixava que l'FBI no m'obris un expedient", escriu.

Si va poder escriure sense problemes va ser, diu, perquè la premsa ignorava els seus llibres. En els mitjans de comunicació no es parlava mai ni de la qualitat literària ni del contingut de la novel·la rosa. "Aquella benigna negligència –diu– proporcionava el vel necessari darrere del qual els escriptors podien escriure en pau". Això, pensa, tenia els seus avantatges: podien parlar de coses que altres escriptors tractaven amb pincetes.

Ann Bannon va deixar d'escriure el 1962 i Ann Weldy va tornar a la universitat, per doctorar-se en magisteri i fer-hi carrera acadèmica. Però diverses vegades ha hagut d'abandonar momentàniament el seu cau universitari, arran de les diverses reedicions de la sèrie, per participar en actes públics –congressos, conferències, xerrades...– relacionats amb el món lèsbic.

EL TEMPS

Ann Bannon, mite de la literatura lèsbica. *Una noia diferent*, el primer dels títols que li publica labutxaca.